

וַיָּקֹרֶא אֵלֶּנְשָׁהּ רַבִּי אַלְעֹזֶר פָּתָח, (ישעה ו) מַדּוּעַ בָּאָתִי וְאַיִן אִישׁ קָרָאתִי וְאַיִן קָצָרֶה נְדִי מִפְדוּתָה. אֲשֶׁר יָמַם יִשְׂרָאֵל, שְׁבָכֶל מִקּוּם שְׁנָמָצָא, הַקְדּוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא נִמְצָא עַפְתָּם, וַיְקֹדְשׁ בָּרוּךְ הוּא נִמְצָא בְּינֵיכֶם וְמִתְפָּאֵר בָּהֶם בִּישְׂרָאֵל, זֶה שְׁכֹתוֹב יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּךְ אַתְּפָאֵר. וְלֹא עוֹד, אֵלֶּא שִׁירָאֵל מִשְׁלִימִים אֶת הָאָמוֹנה בָּאָרֶץ, וִישְׂרָאֵל הַם שְׁלָמוֹת הַשָּׁם הַקְדּוֹשׁ. וְכַשִּׁירָאֵל נִשְׁלָמִים בְּמַעֲשֵׂיכֶם, כְּבִיכּוֹל הַשָּׁם הַקְדּוֹשׁ נִשְׁלָמִים. וְכַשִּׁירָאֵל לֹא נִשְׁלָמִים לִמְתָּה בְּמַעֲשֵׂיכֶם וּמִתְחִיבָּם גְּלוֹתָה, כְּבִיכּוֹל הַשָּׁם הַקְדּוֹשׁ לֹא שָׁלָם לְמַעַלָּה. שְׁנַגְנִינוּ, זֶה עֹלָה וְזֶה יוֹרֵד. יִשְׂרָאֵל שְׁלָמָעָלה עֹלָה לְמַעַלָּה - בְּנַסְתָּה יִשְׂרָאֵל יוֹרְדָה לִמְתָּה. הַתְּרַחְקֵוּ זֶה מִזֶּה, כְּבִיכּוֹל נִשְׁאָר הַשָּׁם הַקְדּוֹשׁ בְּלִי שְׁלָמוֹת, וְחַכְלָל מִשּׁוּם שְׁכֹנֶת יִשְׂרָאֵל בְּגָלוֹתָה.

וְאֶת עַל גַּב שִׁירָאֵל בְּגָלוֹתָה, הַקְדּוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא נִמְצָא בְּינֵיכֶם, וּבָא וּמִקְדִּים לְבֵית הַכֹּנסָת, וּקוֹרֵא וְאָמֵר, (ירמיה ו) שָׁבוּ בְּנֵיכֶם שׂוּבָבִים אֶרְפָּא מִשְׁוּבָתֵיכֶם. וְאַיִן מֵשִׁיעֵיר אֶת רוחוֹ. וְאֵז הַקְדּוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא אָמֵר, מִדּוֹעַ בָּאָתִי וְאַיִן אִישׁ קָרָאתִי וְאַיִן עֹנֶה. הַקְדּמָתִי - וְאַיִן אִישׁ, וְאַיִן מֵשִׁיעֵיר אֶת רוחוֹ.

בָּא רָאָה, בָּאוֹתוֹ יוֹם שְׁהַשְּׁמָלֵל בֵּית הַמִּשְׁבֵּן, הַקְדּוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא הַקְדִּים וּשְׁרָה בָּו. מִיד - וַיָּקֹרֶא אֶל מֹשֶׁה וַיֹּדְבֵּר ה' אֲלֵיו מְאֹהֶל מוֹעֵד לְאָמֹר. וַיֹּדְבֵּר ה' אֲלֵיו, וְהַודֵּעַ לוֹ שְׁעַתִּים יִשְׂרָאֵל לְחַטָּאת לְפָנָיו וְשִׁתְמַשֵּׁבֵן אֶהָל מוֹעֵד הַזֶּה בְּחַטְאֵיכֶם וְלֹא יִתְקִים בְּיךָם. זֶה שְׁכֹתוֹב וַיֹּדְבֵּר ה' אֲלֵיו מְאֹהֶל מוֹעֵד לְאָמֹר. מָאִי אָמֵר לֵיהֶם. מְאֹהֶל מוֹעֵד,

וַיָּקֹרֶא אֶל מֹשֶׁה, רַבִּי אַלְעֹזֶר פָּתָח, (ישעה ו) מַדּוּעַ בָּאָתִי וְאַיִן אִישׁ קָרָאתִי וְאַיִן עֹנֶה הַקְדּוֹשׁ קָצָרֶה יְדִי מִפְדוּתָה. זֶה אַיִן אִינּוֹן יִשְׂרָאֵל, דְּכָל אֶתְר דְּאַשְׁתְּכָחוֹ, קָדְשָׁא בָּרִיךְ הוּא אַשְׁתְּכָחָה עַמְּהוֹן, וְקָדְשָׁא בָּרִיךְ הוּא בִּישְׂרָאֵל, הַדָּא הַוָּא דְּכַתִּיב (ישעה וט) יִשְׂרָאֵל בָּךְ אַתְּפָאֵר. וְלֹא עוֹד, אֵלֶּא דִישְׂרָאֵל אֲשֶׁלִימּוֹ מִהִמְנוֹתָא בָּאָרֶץ. וַיִּשְׂרָאֵל שְׁלִימּוֹ דְּשָׁמָא קִדְישָׁא אִינּוֹן. וּכְדָם יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁתְלִימּוֹ בְּעוֹבְדִיְהוּ, בְּכִיכּוֹל, שָׁמָא קִדְישָׁא אֲשֶׁתְלִימּוֹ. וּכְדָם יִשְׂרָאֵל לֹא אֲשֶׁתְלִימּוֹ לְתַתָּא בְּעוֹבְדִיְהוּ, וְאַתְּחִיבָּו גְּלוֹתָא, כְּבִיכּוֹל שָׁמָא קִדְישָׁא לֹא שְׁלִימּוֹ גְּלוֹתָא. דְּתַנְּן דָא סְלִיק וְזֶה נְחִיתָ דְּלֻעִילָא סְלִיק לְעִילָא. בְּנַסְתָּה יִשְׂרָאֵל נְחִיתָ לְתַתָּא, אַתְּרַחְקֵוּ דָא מִן דָא, כְּבִיכּוֹל אֲשֶׁתְרָא שָׁמָא קִדְישָׁא בָּלָא שְׁלִימּוֹ. וְכָלָא בְּגִין דְּכַנְּסָת יִשְׂרָאֵל בָּגָלוֹתָא.

וְאֶת עַל גַּב דִישְׂרָאֵל בָּגָלוֹתָא, קָדְשָׁא בָּרִיךְ הוּא אַשְׁתְּכָחָה בְּינֵיכֶם, וְאַתְּיַ וְאַקְדִּים לְבֵי כְּנִישְׁתָּא, וְקָרְנִי וְאָמֵר, (יימיה ס) שָׁבוּ בְּנֵיכֶם שׂוּבָבִים אֶרְפָּא מִשְׁוּבָתֵיכֶם. וְלִיתְתַּמְּנָה מִן דְּאַתְּעָר רָוּחִיה, כְּדִין קָדְשָׁא בָּרִיךְ הוּא אָמֵר, מַדּוֹעַ בָּאָתִי וְאַיִן אִישׁ קָרָאתִי וְאַיִן עֹנֶה. אַקְדָּמִית, וְאַיִן אִישׁ, וְלִיתְתַּמְּנָה מִן דְּאַתְּעָר רָוּחִיה.

הָא חַזִּי, בְּהַהְוָא יוֹמָא דְאַשְׁפְּכָל בֵּי מִשְׁפָנָא, קָדְשָׁא בָּרִיךְ הוּא אַקְדָּמִים וְשָׁאָרִי בֵּיהֶם. מִיד, וַיָּקֹרֶא אֶל מֹשֶׁה וַיֹּדְבֵּר ה' אֲלֵיו מְאֹהֶל מוֹעֵד לְאָמֵר. וַיֹּדְבֵּר ה' אֲלֵיו, וְאַזְעֵד לֵיהֶם דִּזְמִינֵיכֶם יִשְׂרָאֵל לְמִיחָבֵק מִיהָה, וְלַאֲתָמֵשְׁפָנָא הָאֵי אֶהָל מוֹעֵד בְּחַזְבִּיְהוּ, וְלֹא יִתְקִים בְּיִדְיָהוּ (ס"א בְּחוּיוֹת), הַדָּא הוּא דְכַתִּיב וַיֹּדְבֵּר ה' אֲלֵיו מְאֹהֶל מוֹעֵד לְאָמֵר לֵיהֶם. מְאֹהֶל מוֹעֵד,

אמר לו? מأهل מועד, מעסקי אهل מועד שעתיד להחטפנָה בחתאי ישראל ולא יעד בקיומו. אבל הרפואה לזו - אדם כי יקריב מכם קרבן לה. הרי לך הקברנות שפוגנים על הכל.

השלמה מהחשיבות סימן א' רבי יהודה ורבי יצחק קיינו הולכים ברוך. בעודו שקיי הולכים, פגשו באותו תינוק שהיה חולך והיה עיר. אמר לו, אני עיר שלא אכלתי הימים הזה. הוציאו לחם ונתנו לו. התרכש להם נס, ומצאו מעין דק של מים (מחת האילן) פתיחתם, ושתו מנקה וישבו.

פתח אותו תינוק ואמר, ויקרא אל משה, למה באן א' זעירה? משום שהקריאה הוו לא קיתה בשלמות. מה הטעם? שלא היה אלא במשפּן ובארץ אחרת, משום שאין שלמות נמצאת אלא באرض הקודש. עוד פאן שכינה, שם שלמות של זכר ונקבה, דברי הימים-א' אדם, שת, אונש. אדם נקבה. עוד, סוף הבתו, וידבר היה אליו מאهل מועד לאמר, משום לך א' זעירה, ועוד א' זעירה. משל למלך שהיא ישב בכיסא, וכתר מלכות עליון, ויקרא מלך עליון. בשירוד והולך לבית יעקב, נקרא מלך גוטן. לך הקדוש ברוך הוא, כל זמן שהיא למעלה על הכל, נקרא מלך עליון. פין שהוריד את מדורו למטה, הוא מלך, אבל לא עליון כמו בתקלה, משום לך א' זעירה.

ויקרא, לך שנינו, הזמן אותו להיכלו. מאهل מועד, מיהו אهل מועד? אهل שבו תלויים מועד וחג ושבת למנות, כמו את החשבון, ומהו? הלבנה, כמו

מעסקי אהל מועד, הזמין לאתמשפּנא בחוביהו דישראל, ולא יתקיים בקיומיה. אבל אסוטה להאי, אדם כי יקריב מכם קרבן ליז'. הרי לך קרבניין דאגין על הכל.

השלמה מהחששות (סעיף א')

רבי יהודה ורבי יצחק הו אזי בארכא, עד דהוו אזי פגעו בההוא ינוקא דהוה אזי ויהוה לאו. אמר לו, לאינא דלא אכילנא יומא דין. אפיקו נהמא ויהבו לייה, אתרחיש לו ניסא ואשכחו חד נבייעו דמייא (ס"א תחוה אילנא) תחותהן ושטו מניה ויתבו.

בזה ההוא ינוקא ואמר, (ויקרא א') ויקרא אל משה, הכא אלף צעירא, אמא. בגין דהאי קריאה לא הוה בשילימו, מי טעמא דלא הוה אלא במשפּן ובארעה אחרת. בגין דשלימרו לא אשפּחה אלא בארעא קדישא.תו, הכא שכינטא, הtmp שילימו דדבר ונוקבא (דבר הימים א') אדם שת אונש, אדם שלימו דבר ונוקבא, הכא נוקבא.תו סיפה דקרו וידבר כי אלו מאهل מועד לאמר, בגין בך א' זעירא. ותו א' זעירא מטל למלאה דהוה יתריב בכורסיה ובתרא דמלכותא עליה ואיקרי מלך עלאה, כד נחית ואזיל לבי עבדיה, מלך זוטא אקרי. בך קדשא בריך הוא, כל זמנא דאייהו לעילא על הכל, מלך עלאה אקרי. כיון דנחת מדורייה למתא, מלך איהו, אבל לאו עלאה כקדמיתא. בגין בך אלף זעירא.

ויקרא, הכי תנין, זמין ליה להיכליה מאهل מועד. מאן הוא אהל מועד, אהל דביה פליין מועד וחגא ושbeta למן. בפה דעת אמר (בראשית א') וחייב לאותות ולמועדים שנאמר (בראשית א') וכי לאחת ולמועדים, ובו מתחלים למנות